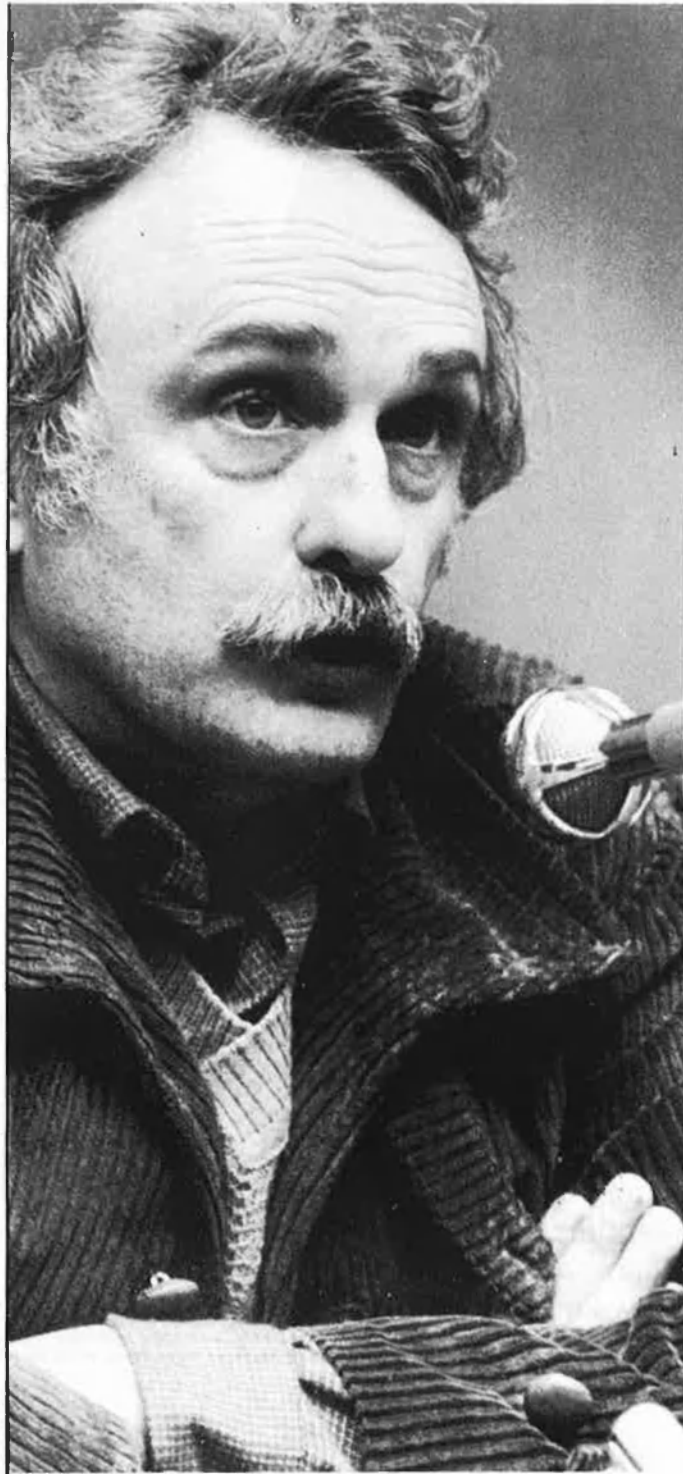

Record d'un home de teatre

Des del respecte gairebé unànime per part de tota la professió teatral, la figura de Xavier Fàbregas ha estat objecte d'un simposi a Barcelona.

Entre els dies 6 i 10 de novembre ha tingut lloc a l'Ateneu Barcelonès un Simposi d'Antropologia Cultural, al voltant de la figura de l'historiador i crític de teatre Xavier Fàbregas (1931-1985). Presidides per l'escriptor Francesc Candel i coordinades per Maryse Badiou, viuda de Xavier i investigadora, com ell, del fet escènic, Xavier Fàbregas, un dels més prestigiosos homes de teatre de la història contemporània de Catalunya, dissortadament desaparegut de manera prematura, fou una persona d'una gran inquietud intel·lectual, inquietud que el dugué a tocar un gran nombre de camps, tots ells relacionats d'una manera o altra amb el que constituïa la seua passió fonamental i l'eix vertebrador de tota la seua obra: el teatre. Xavier Fàbregas, que fou durant molts anys director de la Biblioteca i el Museu de l'Institut del Teatre de Barcelona, manifestà, a partir de l'inici de la dècada dels setanta, un interès creixent per les festes populars, les manifestacions parateatral i el folklore, i publicà diversos llibres sobre el tema. El seu encontre —encontre no solament sentimental sinó també intel·lectual— amb Maryse Badiou, investigadora d'origen francès, especialitzada en temes relacionats amb la iconografia de l'espectacle, influí notablement en la trajectòria posterior de Xavier Fàbregas, i el fa avançar cap a una sistematització del nucli teòric del seu pensament ensems que, sense abandonar la crítica, i fins i tot la pràctica teatral més immediata

Xavier Fàbregas va morir a Palerm el 1985, víctima d'una sobtada crisi cardíaca quan es trobava en el millor moment personal i creatiu.

—fou el primer cap del Servei de Cinematografia i Teatre de la Generalitat de Catalunya i director del Teatre Romea, càrrecs de què dimití aviat. S'endinsa cada vegada més en terrenys fronterers amb l'antropologia, camp on la importància de moltes de les seues aportacions ha estat reconeguda en el curs del simposi. Desaparegut a Palerm el 1985, víctima d'una sobtada crisi cardíaca quan es trobava en el millor moment personal i creatiu, la figura de Xavier Fàbregas —òbviament polèmica com correspon a un crític amb un currículum tan important i amb un nivell d'influència tan considerable, com la que va gaudir en les dues últimes dècades— ha anat guanyant-se, amb el temps, el respecte gairebé unànime de tota la professió teatral. És per això que, sense qüestionar l'interès indubtable d'aquest simposi, el primer realitzat al voltant de la seua obra, i on han participat destacats antropòlegs —Ignasi Terradas, Llorenç Prats, Joan Prat—, filòsofs i matemàtics —Jaume Mascaró, Carles Bidon—, crítics literaris i lingüistes —María Isabel Pijoan, Sebastià Serrano— i poetes —Alain Santacreu i Joan Brossa— trobem, però, a faltar un encontre de característiques semblats però que analitze pregonament les aportacions de Xavier Fàbregas com a investigador del teatre i també com a dinamitzador d'iniciatives directament o indirectament relacionades amb el món de l'escena, un món que va constituir el centre principal de la seua vida i obra.

Rodolf Sirera